

MIKAN SALAISUUS

Teksti Per Dunsö, kuvat Janne Harju

Mika on reipas 6-vuotias jalkapalloa rakastava poika. Hänen paras ystävänsä on Lotta joka pelaa Mikan kanssa samassa joukkueessa. Heidän joukkueensa nimi on Nappulat. Nappulalaiset ovat päässeet mukaan jalkapalloreille ja kaikki ovat riemuissaan paitsi Mika, koska hänellä on salaisuus. Haluatko sinä tietää mikä se on?

Mikan salaisuus -satukirja käsittelee yökastelua lapsen näkökulmasta. Kirja on tarkoitettu työkaluksi, jonka avulla vanhemmat voivat käsitellä asiaa lapsensa kanssa. Kirjaa voidaan käyttää myös lastenneuvoloissa, lastenlääkärin vastaanotolla ja kouluterveydenhuollossa.

Lasten yökastelulla tarkoitetaan yli 5-vuotiaan lapsen tahatonta ja toistuvaa yökastelua. Kyseessä ei kuitenkaan ole sairaus, vaan oire, jota voidaan hoitaa.

MIKAN SALAISUUS

Teksti Per Dunsö, kuvat Janne Harju

© Ferring Lääkkeet Oy. Kaikki oikeudet pidätetään.
Kirja on tuotettu yhteistyössä lastenlääkäri Annika Lindgrenin sekä
psykologi Carin Appelgrenin kanssa.
Ruotsinkielinen alkuperäisteksti: Per Dunsö
Suomennos: Tuuli-Elina Mannila
Kuvitus: Janne Harju

Hei!

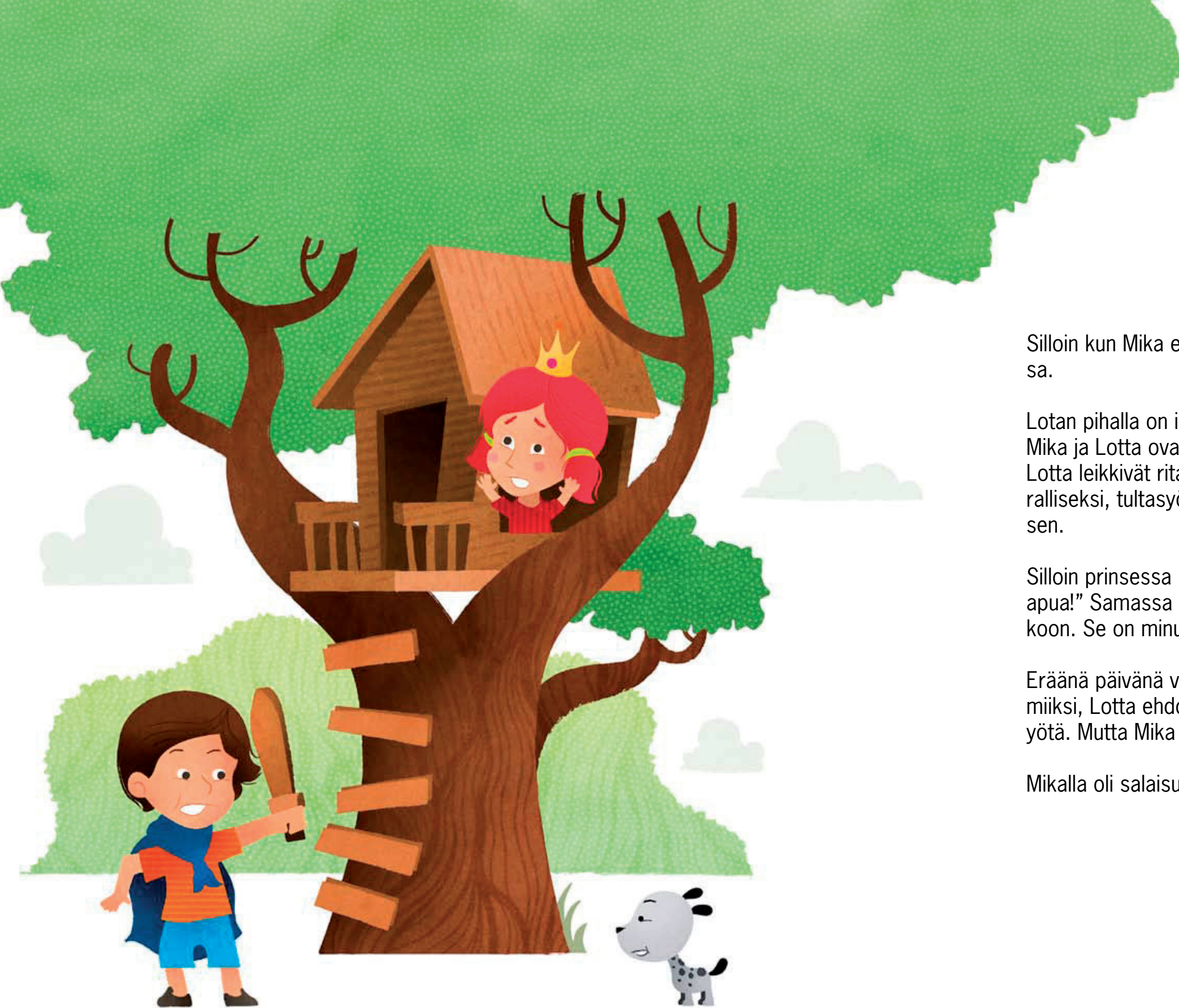
Kerronpa sinulle tarinan pojasta, jonka nimi on Mika.

Mika on paras ystäväni, ja olemme yhdessä melkein aina. Leikimme yhdessä ja syömme yhdessä ja jopa nukummekin yhdessä, ja ainoa aika minkä olemme erossa on silloin, kun Mika on esikoulussa. Sinne minä en pääse.

Ai niin, unohdin kertoa: minä olen Mikan koira Paitsio. Sinusta Paitsio on varmaan hassu nimi, mutta sen tiedän, että se liittyy jotenkin jalkapalloon.

Ja jalkapallo on Mikan mielestä hauskinda maailmassa.

Silloin kun Mika ei pelaa jalkapalloa, hän leikkii Lotan kanssa.

Lotan pihalla on ikivanha tammi, ja sinne korkealle puuhun Mika ja Lotta ovat rakentaneet hienon majan. Kun Mika ja Lotta leikkivät ritaria ja prinsessaa, minä jään maahan vaaralliseksi, tultasyökseväksi lohikäärmeeksi ja ärisen ja murisen.

Silloin prinsessa Lotta jähmettyy pelosta ja huutaa: "Apua, apua!" Samassa saapuu urhea ritari Mika ja ajaa minut pakoon. Se on minusta hauska leikki.

Eräänä päivänä viime kesänä, juuri kun maja oli saatu valmiiksi, Lotta ehdotti että he olisivat Mikan kanssa siellä yötä. Mutta Mika ei tahtonut – ja minä tiedän syyn.

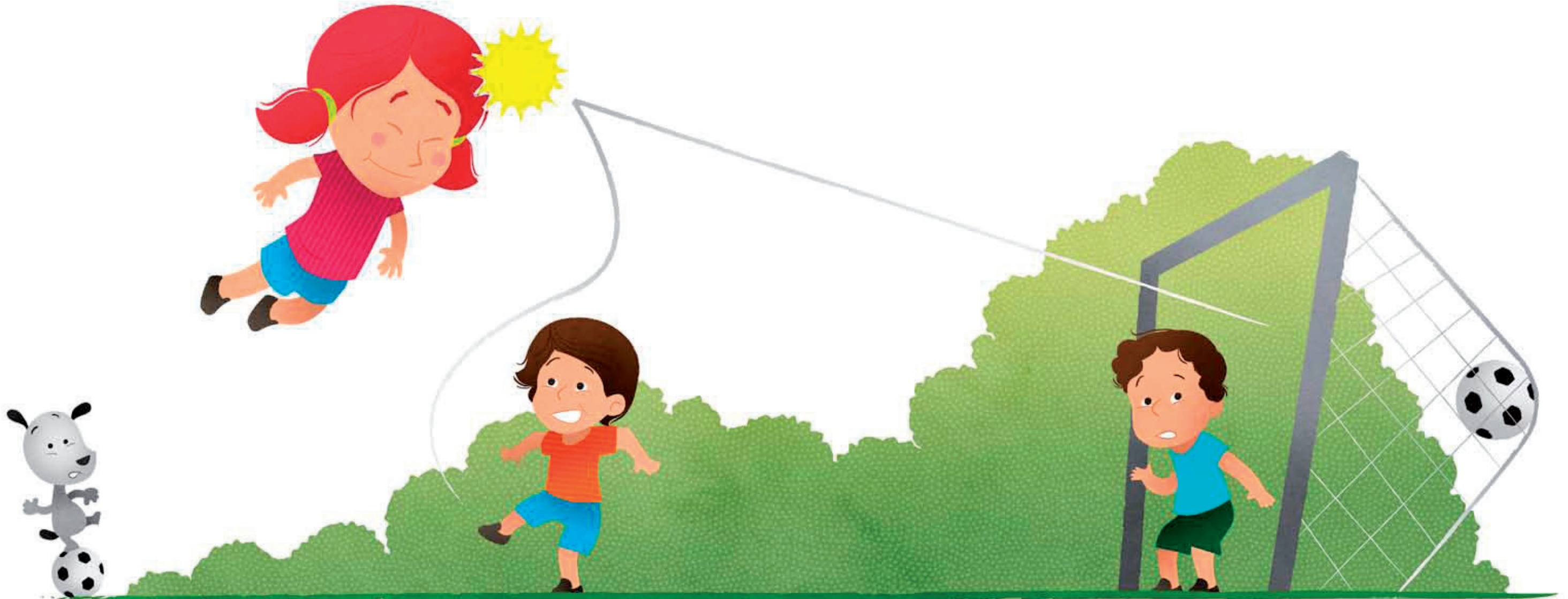
Mikalla oli salaisuus.

Olet varmaankin vähän utelias, mutta ennen kuin paljastan mikä se salaisuus on, pitää minun vielä kertoa jalkapalloseurasta.

Mikalla on jalkapallotreenit kaksi kertaa viikossa urheilukentän luona. Hän pelaa joukkueessa, jonka nimi on Nappulat. Mika on hyvä pelaaja ja tekee otteluissa melkein aina maalejakin. Silloin Lasse kehuu häntä. Lasse on Mikan valmentaja.

Lottakin on mukana Nappuloissa. Hän on koko joukkueen pisin ja on taitava pukkaamaan päällään. Kun Lotta hyökkää oikealta laidalta ja pukkaa pallon suoraan maaliin, kaikki tietenkin hurraavat riemuissaan, ja myös Mika on iloinen ja ylpeä.

On se aikamoista, että on tuollainen tyttö parhaana kaverina.

Kerran harjoitusten jälkeen Lasse kutsui lapset koolle puku-huoneeseen ja kertoi iloisen uutisen: Kaikki nappulalaiset pääsisivät jalkapalloleirille. Leirillä oltaisiin kolme päivää ja kaksi yötä ja siellä saisi pelata ja treenata aamusta iltaan. Kaikki olivat aivan innoissaan. Vihdoinkin jalkapalloleiri, jota oli niin hartaasti odotettu.

Niin, kaikki olivat riemuissaan, paitsi Mika. Mikalla kun oli se salaisuus.

Mika laahusti harjoituksista kotiin raskain askelin. Hän mietti salaisuuttaan, josta ei Mikan äidin ja isän ja minun lisäksi tiennyt kukaan muu: hän pissasi öisin sänkyyn.

Vaikka Mika oli jo täyttänyt 6 vuotta, hän heräsi melkein joka yö siihen, että lakana oli läpimärkä. Ei hän sille mitään voinut, niin vain kävi kun hän nukkui.

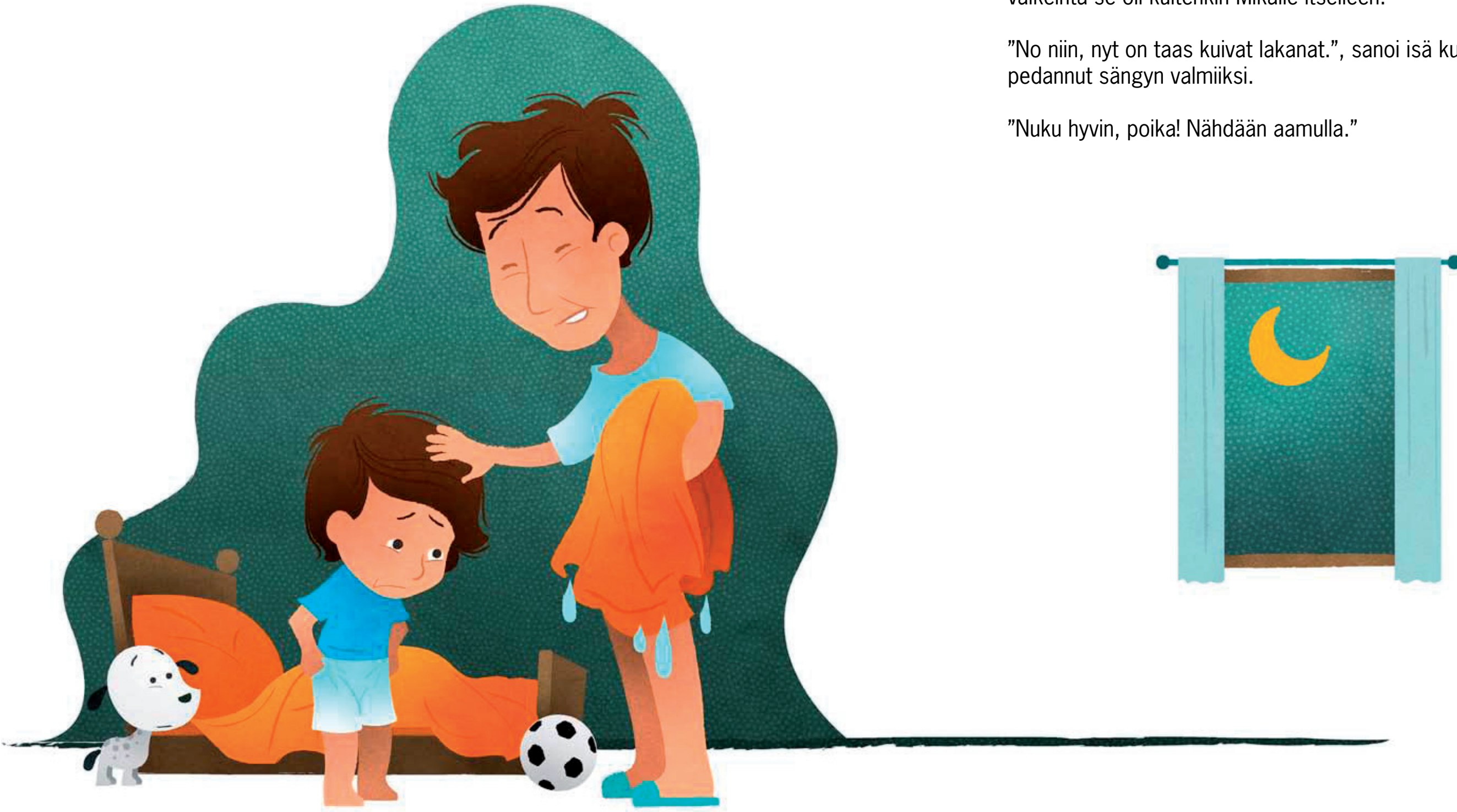
Siksi Mika ei ilahtunut yöpymisleiristä kuten muut, ja samasta syystä hän ei silloin viime kesänä halunnut olla yötä majassakaan Lotan kanssa.

Sinä yönä se tapahtui taas. Äidistä ja isästä oli tietenkin vaivalloista herätä aina yöllä vaihtamaan Mikan sänkyyn lakanat, ja joskus he jopa ärsyntyivät hieman. Mutta kaikista vaikeinta se oli kuitenkin Mikalle itselleen.

"No niin, nyt on taas kuivat lakanat.", sanoi isä kun hän oli pedannut sängyn valmiiksi.

"Nuku hyvin, poika! Nähdään aamulla."

Mutta Mika ei saanut unen päästä kiinni, hän mietti vain sitä jalkapalloleiriä.

Laitoin pääni Mikan syliin ja hän rapsutti minua ihanasti korvan takaa ja huokaisi: "Ajattele nyt, Paitsio, jos en ikinä lakkaa pissaamasta sänkyyn. Silloin en voi koskaan mennä jalkapalloleirille..."

Sitten hän ei sanonut enää mitään. Tuli ihan hiljaista, mutta sitten tunsin kuinka kuonolleni putosi Mikan kyynel. Nousin istumaan ja nuolaisin hänen poskeaan. Luulen, että hänelle tuli siitä vähän vähemmän surullinen mieli, koska hetken päästä hän oli nukahtanut.

Mika ja Lotta tapasivat seuraavana päivänä tammimajas-
sa. Aurinko paistoi, tammenlehdet kahisivat tuulella ja
Lotta suorastaan puhkui riemusta.

"Miten jännittävää onkaan päästä sinne leirille", hän sir-
kutti. "Olen alkanut jo pakatakin. Ai niin, lainaatko niitä
keltaisia korvakuulokkeitasi?"

"Kyllä kai sitten", Mika mumisi.

"Mikä sinun on" ihmetteli Lotta, "Miksi et puhu mitään."

Mika nielaisi ja vastasi: "En varmaan tule sinne leirille."

"Tietenkin tulet! Sinähän olet Nappuloiden paras pelaaja!"

Mika nielaisi taas. Hän tunsi miten posket alkoivat kuu-
mottaa ja kyyneleet kihosivat silmiin. "En tahdo", hän sai
sanotuksi.

"Totta kai tahdot!" Lotta intti. "Sinulla on varmaankin joku
muu syy... Miksi sinä itket!"

Silloin Mika päätti kertoa Lotalle. Lotta oli kuitenkin hänen paras ystävänsä, ja jos parhaan ystävän kanssa ei voi puhua, niin kenen sitten?

"En voi lähteä", nyyhkäisi Mika, "koska pissaan sänkyyn! Sinä ja muut leiriläiset vain nauraisitte minulle!"

Nyt hän itki jo niin, että kyyneleet virtasivat. Lotta lohdutti häntä ja sanoi sitten jotain, mikä sai Mikan ällistymään.

"Minäkin kastelin sänkyni ennen, joka yö. Mutta sitten menimme yhdelle lääkärille. Hänen nimensä oli Niilo, ja hän auttoi minua. Ja nyt en enää pissaa sänkyyn juuri koskaan!"

"Mika pyyhki silmiään. Mitä Lotta oikein puhui? Joku lääkärikö muka pystyisi auttamaan? Sehän kuulosti aivan unelta.

Mutta Lotta oli tosissaan. "Kokeile sinäkin! Mene sen Niilo-lääkärin luo!"

"Voisiko lääkäriltä saada apua niin ettei enää pissaa sänkyyn... En ole koskaan kuullut sellaisesta." Isä pudisti päätänsä ja laittoi voita leivälleen.

"Mutta kun Lotta sanoi että se auttaa", sanoi Mika. "Hän ei pissaa sänkyyn juuri koskaan enää".

"Tottahan me sitä kokeilemme", sanoi äiti "Ajattele miten ihanaa sinun olisi mennä sinne leirille tarvitsematta olla huolissasi."

Mika mietti asiaa ja näytti onnelliselta. "Mennään sinne Niilo-lääkärin luo jo tänään", hän sanoi ja joi lasistaan ison kulauksen mehua.

Mika sai tahtonsa läpi, ja jo samana päivänä he istuivat Niilo-lääkärin odotustilassa.

Minäkin olin siellä. Piilouduin Mikan koululaukkuun. Kurkistin varovasti laukusta. Huoneessa istui paljon pieniä poikia ja tyttöjä.

"Katso", kuiskasi Mika äidilleen, "tuo on kolmannen luokan Jesse äitinsä kanssa! Ehkä en olekaan ainoa joka pissaa sänkyyn..."

Jesse ja Mika sanoivat toisilleen hei, ja heidän äitinsä vaihtoivat kuiskaten muutaman sanan.

"Niin se on Mika, että isä ja minä emme ole ainoat vanhemmat, jotka vaihtelevat lakanoita öisin."

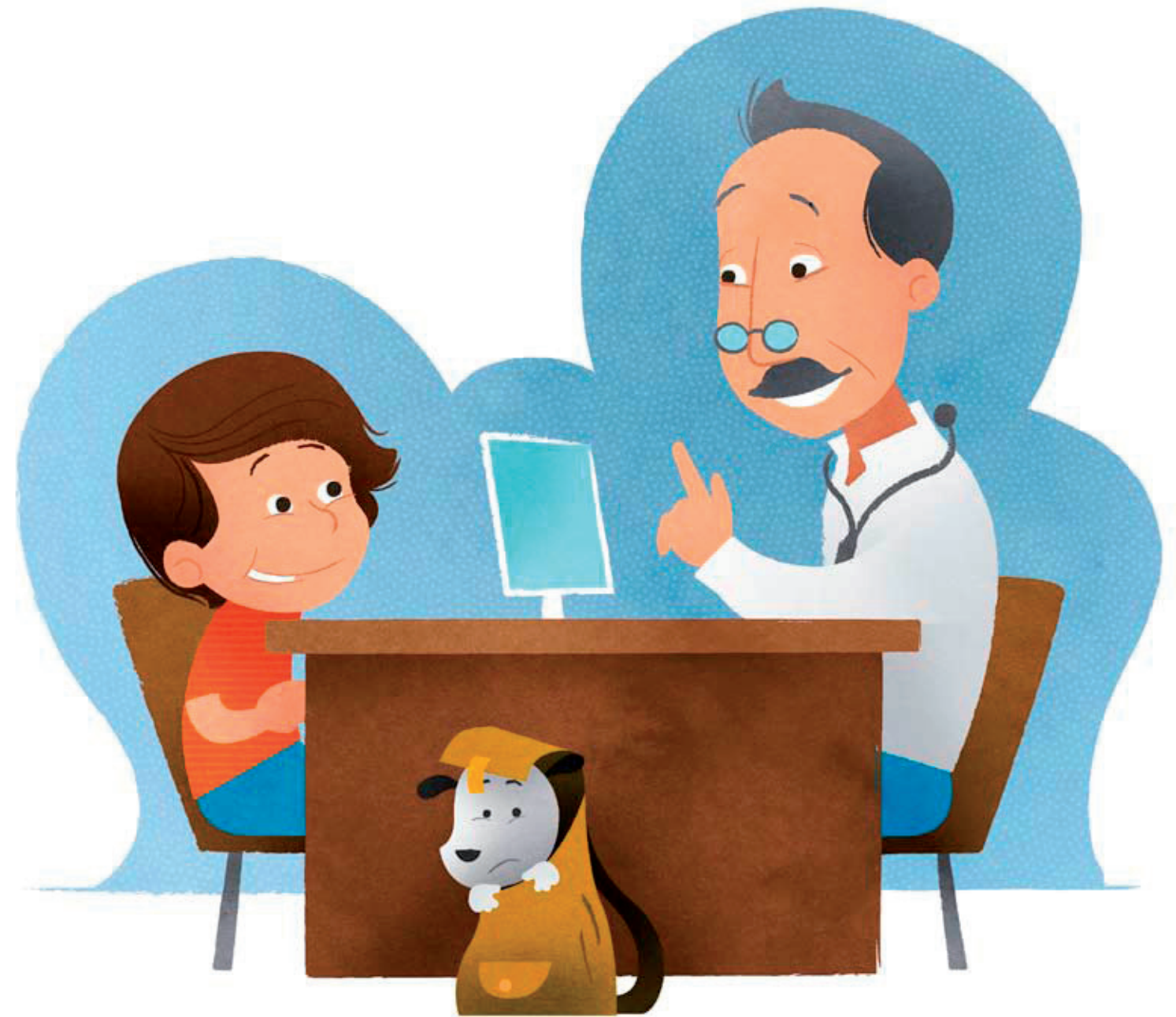
Sitten tuli Mikan vuoro ja hän sai vihdoinkin tavata Niilo-tohtorin.

”Mika, on tärkeää että ymmärrät sen, että sänkyyn pissaminen ei ole laisinkaan vaarallista, eikä sinussa itsessäsi ole mitään vialla. Tällaisen tilanteen voi korjata kahdella eri tavalla, eli lääkkeellä tai hälyttimellä. Sinun tapauksessasi voisimme kokeilla lääkettä, kun olet lähdösse leirille.”

”Voinko sitten mennä sinne jalkapalloleirille?”

”En voi luvata, että yökastelu lakkaa ihan heti, mutta ainakin tilanne paranee huomattavasti. Parasta mitä nyt voit tehdä, on kertoa muille joukkueen jäsenille ongelmastasi. Olen varma, että heistä moni pissaa aivan kuin koiranpentu tekee ennen kuivaksi oppimista”. Lääkäri nauroi ja taputti Mikaa ystävällisesti päälle.

Pissaa kuin koiranpentu! Minä ainakin olen ollut sisäsiisti siitä asti kun olin kolme kuukautta vanha, ajattelin, ja murisin vähän siellä koululaukun pohjalla.

Suuri päivä oli koittanut. Kaikki jalkapalloleirille lähtevät nappulalaiset nousivat bussiin. Mika meni valmentaja Lassen luo.

"Onko siitä haittaa jos Paitsio tulee mukaan?"

"Tottahan toki Paitsio otetaan mukaan", Lasse nauroi.

"Miten selviäisimme peleistäkään ilman sitä? Kunhan se ei vain järkeä palloja rikki..."

Sitten lähdettiin lopultakin matkaan. Mika vilkutti äidille ja isälle. Seikkailu oli alkamassa.

Ja illalla hän aikoi tehdä kuten Niilo-lääkäri oli neuvonut: hän kertoisi muille. Mika oli tehnyt päätöksensä ja tunsikin olonsa ihan rauhalliseksi.

Tämä oli se Mikan salaisuus.

Oikeastihan ei toisten salaisuuksia saa paljastaa, mutta en voinut olla kertomatta. Koska aivan kuten Niilo-lääkärikin sanoi, monet lapset pissaavat öisin sänkyyn. Mutta minun mielestäni kenenkään ei pidä tuntea oloaan yksinäiseksi, ja kenenkään ei pitäisi joutua olemaan onneton. Sen takia halusin kertoa tämän tarinan. Hyvää yötä, Mika!

Hyvää yötä, Lotta! Huomenna odottaa uusi, ihana päivä. Huomenna näytetään mikä joukkue on paras!

